

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **J.**, bytom **D.**, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Košice, Krajský dopravný inšpektorát**, Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-35-4/DI-1-2010 zo dňa 10.4.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9673/2010-46 zo dňa 7.4.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9673/2010-46 zo dňa 10.4.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-35-4/DI-1-2010 zo dňa 10.4.2010, ktorým žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného

inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. p. ORP-477/Di-M-2008 zo dňa 9.12.2009 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/, j/, k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení sankcií podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo forme pokuty vo výške 200 eur a zákazu viesť motorové vozidlo na dobu 2 mesiacov a to vo výrokovej časti v treťom bode popisu skutkov; v ostatnom prvostupňové rozhodnutie potvrdil. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správne orgány dostatočne a spoľahlivo zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver. K námietkam žalobcu o porušení jeho procesných práv spočívajúcich v tom, že správny orgán prejednal priestupok v jeho neprítomnosti uviedol, že z listinných dôkazov obsiahnutých v priestupkovom spise možno konštatovať nevyužitie práva zo strany žalobcu na účasť na pojednávaní a zároveň neexistenciu dôvodov na odročenie pojednávania. Podľa krajského súdu mal správny orgán prvého orgán prvého stupňa jednoznačné oprávnenie vykonať pojednávania v neprítomnosti žalobcu a konal v súlade s ustanoveniami § 73 ods. 2 a § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, pretože žalobca sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia. Skutočnosti, ktoré uviedol žalobca na ospravedlnenie svojej neprítomnosti na prejednaní priestupku, zvolený spôsob aj načasovanie jeho komunikácie so správnym orgánom nasvedčujú účelovému konaniu zo strany žalobcu. Poukázal na to, že deň pred prejednaním priestupku žalobca písomne požiadal o odročenie s tým, že doloží doklad od lekára – nešlo však o práceneschopnosť, ale len o celodenné ošetrovanie u všeobecného lekára. Dodal, že keď žalobca poslal svoju žiadosť inak ako 1. triedou, musel si byť vedomý, že pošta nezaručuje doručenie zásielky hneď na druhý deň, hoci by šlo i o doručenie rámci jedného mesta. Teda aj takto zvolený spôsob doručenia, vzhľadom na „časovú tieseň“ treba podľa krajského súdu považovať za nelogický, ak by mal žalobcu skutočne záujem zúčastniť sa prejednávania jeho priestupkov. Žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval ani svoje tvrdenie, že sa pokúšal telefonicky spojiť s ODI – teda neuviedol, či bola linka obsadená, alebo nikto nedvíhal, kedy sa o telefonické spojenie pokúšal a pod.

K druhej námietke žalobcu týkajúcej sa výpovedí rodinných príslušníkov žalobcu krajský súd uviedol, že hoci sa prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia obsahom výpovedí nezaoberal, nešlo o takú vadu, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť

rozhodnutia. Poukázal na to, že žalovaný sa s touto námietkou žalobcu vysporiadal v preskúvanom konaní, keď svedecké výpovede označil práve pre príbuzenský pomer vypovedajúcich k žalobcovi za neobjektívne. Tým žalovaný naplnil právnu povinnosť vysporiadať sa v rozhodnutí so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní a dodal, že správne konanie o rozhodnutia v ňom vydané správnymi orgánmi oboch stupňov v merite veci je potrebné považovať podľa ustálenej súdnej praxe za jednotný celok a teda z procesnoprávneho hľadiska nebola porušená ani procesná zásada dvojinštančnosti administratívneho konania.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutie žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušujú a vracajú na ďalšie konanie. Jeho odvolanie bolo postavené v podstate na rovnakých dôvodoch ako uvádzal v žalobe a v odvolaní v správnom konaní. Podľa neho neobstojí tvrdenie súdu, že nešlo o niekoľkodňovú práceneschopnosť ale len o celodenné ošetrovanie 9.12.2009, súd sa podľa neho dostal do rozporov, keď na jednej strane uznal, že išlo o celodenné ošetrovanie a na druhej strane tvrdil, že nešlo o niekoľkodňovú práceneschopnosť. Uviedol, že nie je jeho povinnosťou dokladovať, aké mal zdravotné problémy. Z dokladu, ktorý správne orgánu predložil, podľa neho bolo zrejme, že bol ošetrovaný a uznaný za práceneschopného a tento doklad platí celý deň, čiže aj na 13-tu hodinu. Ďalej dôvodil, že neobstojí ani tvrdenie súdu o tom, že z úradného záznamu zo dňa 6.11.2009 bolo zrejme, že termín ústneho pojednávania bol stanovený so súhlasom žalobcu na 9.12.2009, 13.00 hod. Zo záznamu je zrejme, že išlo o jednostranný právny úkon správneho orgánu a že on nedal nikdy po telefóne súhlas s týmto termínom. Povinnosťou správneho orgánu podľa jeho názoru bolo predvolať ho písomne. Žalobca tvrdil porušenie jeho procesných práv spočívajúce v tom, že sa nemohol vyjadriť k vykonaným dôkazom a nemohol klásť svedkom otázku. Správny orgán sa nezaoberal svedeckými výpoveďami P. a M. a mal tak konať v rozpore so základnými zásadami správneho konania. V tejto súvislosti tvrdil, že rozhodnutie správneho orgánu nemá zákonné náležitosti.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.2.2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca sa ako vodič motorového vozidla značky Mercedes Benz EČV M. dopúšťal priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a to tým, že:

- dňa 26.6.2008 v čase o 18.30 hod. nerešpektoval vodorovnú dopravnú značku „V1B“ tým, že predchádzal motorové vozidlo cez dvojitú pozdĺžnu súvislú čiaru
- dňa 1.9.2008 o 13.15 hod. predchádzal autobus na úseku, kde je to zakázané zvislou dopravnou značkou „B25a“ ako aj vodorovnou dopravnou značkou „V1a“
- dňa 18.9.2008 na diaľnici v smere Prešov – Košice prekročil maximálnu povolenú rýchlosť jazdy 130 km/h a to o 63 km/h (199 km/h), o 73 km/h (203 km/h) a o 75 km/h (205 km/h)
- dňa 23.9.2008 v čase o 12.04 hod. pri predchádzaní bezprostredne ohrozil a obmedzil vodiča vozidla, pred ktoré sa zaradil a taktiež vodiča protiúdeho vozidla a počas jazdy mal na zadnom sedadle dieťa, ktoré nesedelo v detskom zadržiacom zariadení
- dňa 28.1.2009 v čase o 15.29 hod. stál na mieste, kde platila značka „B1“ – „zákaz vjazdu všetkých vozidiel v oboch smeroch“, s vozidlom zastavil na chodníku a vytvoril tak prekážku pre plynulý pohyb chodcov
- dňa 10.8.2009 v čase o 13.25 hod. zastavil na zastávke MHD a následne pokračoval v jazde v protismere, pričom ľavou časťou vozidla jazdil po chodníku a pravá zasahovala do cesty.

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce opakovane predvolával žalobcu na ústne pojednávanie na 17.4.2009 a 31.8.2009, no žalobca sa z oboch termínov ospravedlnil a správny orgán jeho dôvody akceptoval. Z úradného záznamu zo dňa 6.11.2009 vyplýva, že npor. Ing. T. sa telefonicky spojil s

AK žalobcu a priamo so žalobcom bol dohodnutý termín pojednávania žalobcovi vyhovujúci a to 9.12.2009, 13.00 hod. Na žiadosť žalobcu mu bolo doručené aj písomné predvolanie na tento termín, ktoré prevzal dňa 10.11.2009. Aj z podania žalobcu zo dňa 8.12.2009 („...bolo mi doručené predvolanie...“) nepochybne vyplýva, že predvolanie bolo žalobcovi riadne doručené.

Správny orgán prvého stupňa prejednal priestupky v neprítomnosti žalobcu, nakoľko tento sa na prejednanie nedostavil a v tom čase správnomu orgánu nebolo doručené žiadne ospravedlnenie či oznámenie dôvodov neúčasti žalobcu na prejednaní priestupku.

Rozhodnutím č. p. ORP-477/DI-M-2008 zo dňa 9.12.2009 prvostupňový orgán:

- uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/, k/, l/ zákona o priestupkoch (v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase), ktorých sa dopustil porušením ustanovení:

- § 3 ods. 2 písm. b/, § 14 ods. 3, § 147 ods. 5 písm. c/, § 15 ods. 2, § 24 ods. 1 písm. o/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov

- § 4 ods. 1 nariadenia vlády č. 554/2006 Z.z. o povinnom používaní bezpečnostných pásov detských zadrživacích zariadení vo vozidlách určitých kategórií

- uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/, k/, l/ zákona o priestupkoch (v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase), ktorých sa dopustil porušením ustanovení:

- § 9 ods. 1, § 25 ods. 1 písm. f/, § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za toto konanie mu správny orgán uložil sankcie v podobe pokutu vo výške 200 eur a zákazu viesť vozidlo po dobu 2 mesiacov.

V odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu žalobca nepopieral spáchanie vymenovaných priestupkov ani nenamietal výšku či druh uložených sankcií. Namietal prejednanie priestupkov v jeho neprítomnosti, odňatie jeho procesných práv, keď sa nemohol vyjadriť k dôkazom a klásť svedkom otázky, ako aj nevyhodnotenie výsluchu jeho syna a manželky, pretože správny orgán nikde neuviedol, ako sa s ich výpoveďami vysporiadal.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zmenil prvostupňové správne rozhodnutie tak, že vo výrokovej časti v treťom bode popisu skutkov opravil označenie orgánu, ktorého hliadka ho zastavila za účelom kontroly, v ostatnom rozhodnutí ODI potvrdil.

V zmysle § 51 zákona o priestupkoch sa na konanie o priestupkoch vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (Správny poriadok), ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 32 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania (ods. 1).

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (ods. 2).

Podľa § 33 SP účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke (ods. 1).

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie (ods. 2).

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny

a ohliadka (ods. 2). Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3). Vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu (ods. 4). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V konaní nebolo sporné, že žalobca sa priestupkov dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi. Žalobca spáchanie priestupkov nepopieral. Namietal však nezákonnosť procesu správnych orgánov, ktorá mala spočívať v porušení jeho práv v súvislosti s prejednaním priestupku bez jeho účasti a v odňatí procesných práv (právo klásť svedkom otázky...). Namietal tiež nevysporiadanie sa s výpoveďami P. a M.

Odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa v postupe správnych orgánov nezistil žiadne pochybenia. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol riadne predvolaný na ústne pojednávanie na 9.12.2009 po tom, čo bol s ním termín vopred telefonicky dohodnutý tak, aby žalobcovi vyhovoval (úradný záznam zo dňa 6.11.2009). Žalobca prevzal písomné predvolanie dňa 10.11.2009, čomu svedčí doručka ako aj vyjadrenie samotného žalobcu z listu zo dňa 8.12.2009, kde sám uviedol, že mu bolo doručené predvolanie. Jeho tvrdenia o tom, že nikdy nedal telefonický súhlas s týmto termínom a mal byť riadne predvolaný písomnou formou, preto odvolací súd považuje za zmätočné, nepravdivé a nevyvolávajúce pochybnosti o zákonnosti postupu správneho orgánu.

K námietkam žalobcu o odňatí jeho procesných práv odvolací súd poukazuje na zákonnú úpravu obsiahnutú v § 33 SP. Právu účastníka konania navrhovať dôkazy, klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní korešponduje povinnosť správneho orgánu dať

účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Správny orgán prvého stupňa ani podľa odvolacieho súdu nepochybil, keď priestupky žalobcu prejednal v jeho neprítomnosti za splnenia predpokladov pre takýto postup vyplývajúcich z ustanovenia § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch. Žalobca bol na prejednanie riadne predvolaný, no v dohodnutom termíne sa nedostavil a správny orgán v tom čase nebolo doručené ospravedlnenie či žiadosť o odročenie prejednanie od žalobcu. Žalobca listom zo dňa 8.12.2009, daným na poštovú prepravu v tento deň, oznámil, že nasledujúci deň sa nemôže prejednanie zúčastniť a že orgánu doloží potvrdenie od lekára. Tento list podal žalobca na pošte ako list druhej triedy. Preto neobstojí jeho tvrdenie, ktorým spochybňoval skutočnosť, že list nemal správny orgán sídliači v tom istom meste ako pošta k dispozícii už 9.12.2009. Odvolací súd poukazuje na poštové podmienky Slovenskej pošty, podľa ktorých list druhej triedy v rámci Slovenska bude doručený najneskôr v druhý pracovný deň po dni podania. Žalobca aj vzhľadom na svoje právnické vzdelanie a advokátsku prax mal a mohol vedieť o tejto skutočnosti. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením krajského súdu, ktorý považoval postup žalobcu pri ospravedlnení z prejednanie priestupkov aj s ohľadom na časovú tieseň za nelogický a dodáva, že žalobca, ak by mal skutočne záujem na včasnom informovaní správneho orgánu, mohol list podať priamo na ODI, čím by bola včasnosť jeho doručenia a oboznámenia správneho orgánu s prekážkami na strane žalobcu jednoznačne a dostatočne zabezpečená. K dokladu od lekára odvolací súd poukazuje na to, že ide o potvrdenie zo dňa 9.12.2009 vystavené všeobecným lekárom, z ktorého vyplýva, že žalobca bol v tento deň ošetrený v jeho ambulancii. V žiadnom prípade z neho nevyplýva žalobcom tvrdená práceneschopnosť. Zo skutočností, že žalobca už 8.12.2009 oznamoval, že doloží potvrdenie od lekára na deň 9.12.2009 a že potvrdenie je len o ošetrení v tento konkrétny deň a je vydané všeobecným lekárom, možno usudzovať, že u žalobcu nedošlo k akútnemu zhoršeniu zdravotného stavu, ani k úrazu, či inej udalosti vyžadujúcej si okamžitý zákrok. Preto celý postup žalobcu v súvislosti s prejednaním priestupkov sa dôvodne javí ako účelový pokus o sťaženie konania. K tvrdeniam o opakovaných neúspešných pokusoch žalobcu o telefonické spojenie s ODI odvolací súd uvádza len toľko, že žalobca mal sám zvoliť takú formu a spôsob ospravedlnenia sa z prejednanie, či oznámenia vážnych dôvodov, ktorou by správny orgán tieto skutočnosti oznámil „riadne a včas“ – tak ako to predpokladá § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch. Teda ak sa mu nepodarilo spojiť s ODI telefonicky (podľa odvolacieho súdu je nepravdepodobné, že by sa žalobcovi nebolo podarilo

dovolať na ODI ani v priebehu 2 dní), mohol ospravedlniť svoju neúčast' podaním predloženým priamo na správnom orgáne, alebo daným na poštovú prepravu ako list 1. triedy, ktorý by správnomu orgánu bol doručený v nasledujúci pracovný deň.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že správny orgán prvého stupňa nepostupoval v rozpore so zákonom, keď prejednal priestupky žalobcu bez jeho účasti z dôvodu, že na takýto postup boli splnené podmienky. Žalobca - hoci bol riadne predvolaný, sa v dohodnutý termín nedostavil bez náležitého ospravedlnenia či dôležitého dôvodu, pretože sa neospravedlnil riadne a včas a nepreukázal žiadne dôvody brániace zúčastniť sa na prejednaní, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako dôležité.

Za takýchto okolností postupoval prvostupňový správny orgán v súlade so zákonom a svojim postupom žalobcovi neodňal jeho právo vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy či klásť svedkom otázky. V správnom (teda aj v priestupkovom) konaní sa predpokladá súčinnosť účastníkov konania so správnym orgánom. Účastník správneho konania nemá len procesné práva, ale je aj nositeľom procesných povinností, ktoré sledujú zabezpečenie nerušeného priebehu správneho konania. Žalobca preto nemôže poukazovať na porušenie jeho práv, ak ich sám nevyužil tým, že sa neustanovil na pojednávanie bez vážneho dôvodu a riadneho a včasného ospravedlnenia.

K výpovedi syna a manželky žalobcu v súvislosti s priestupkom zo dňa 26.6.2008 odvolací súd poukazuje na to, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Správny orgán dospel k záveru o tom, že žalobca sa dopustil priestupku tak, ako je opísaný v správnom rozhodnutí a vychádzal pritom z ďalších dôkazov, a to zo správy o výsledku objasňovania priestupku, (v ktorej bol popísaný priestupok, no žalobca sa odmietol vyjadriť a podpísať správu, do správy neuviedol, že sa priestupku nedopustil) a z výpovedí štyroch príslušníkov polície, ktorí spáchanie priestupku videli, žalobcu zastavili a následne o udalosti spísali (resp. boli pri spísaní) správy. To, že prvostupňový správny orgán do odôvodnenia rozhodnutia výslovne neuviedol, ako sa vysporiadal s obsahom výpovedí týchto svedkov, resp. či na ne prihliadol, nespochybňuje zákonnosť tohto rozhodnutia, keďže správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe

ktorých rozhodoval. Navyše žalovaný správny orgán sa s odvolacou námietkou žalobcu riadne vysporiadal vo svojom rozhodnutí, keď uviedol, že tieto výpovede boli považované za neobjektívne práve pre príbuzenský pomer vypovedajúcich k žalobcovi.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupkov podľa zákona o priestupkoch, za čo mu uložili sankcie v súlade so zákonom.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dôvodne dospel k právnemu názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 28. februára 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová